

IRODALMI
ARANY MEDÁLLAL
KITÜNTETETT,
CBA LIFE IMPACT-DÍJAS
SZERZŐ

JANETTE OKE
*Ha szólít
a szív*

JANETTE OKE

*Ha szólít
a szív*

Különleges filmes kiadás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Legidősebb nővéremnek,
Elizabeth Margaret (Betty) Coxnak,
amiért volt türelme kivárni,
hogy egyedül „találjam meg a tüt”,
és sok minden másért is.*

Előszó

Szeretnék megosztani olvasóimmal pár tényt az északnyugati lovasrendőrsegről. Ezt az alakulatot 1873-ban hozták létre válaszként a tiltott szeszkereskedelemre és egyéb törvényszegésekre nyugaton. A mountie-k állítólag azért viseltek piros kabátot, hogy könnyen meg lehessen őket különböztetni az amerikai lovasságtól. A lovasrendőrség feladata az indiánokkal való békekötés volt, nem pedig a kiirtásuk, mivel több indián törzs, akikkel dolguk akadt, addigra már összetűzésbe keveredett a határ déli részén áttörő csapatokkal. Akár ezért, akár más okból kifolyólag, a vörös zubbony nemsokára megkülönböztető jeggyé vált.

Ahogy az egyenruha, úgy a név is fokozatosan alakult ki. A *Királyi Északnyugati Lovasrendőrség* címet VII. Edward király adományozta 1904-ben, elismerésként az alakulat Kanadáért tett erőfeszítése miatt. 1920-ban a név Királyi *Kanadai* Lovasrendőrségre változott. Végül a piros kabát a hivatalos ünnepek egyenruhája lett és a mindennapos használatra egy praktikusabb, barna zubbonyt választottak, mivel, ahogy Steele rendőrkapitány fogalmazott, „még egy rendes, takaros férfi számára is szinte lehetetlen feladat három hónapnál tovább tisztán tartani a vörös zubbonyt”. Az eredeti, ellenző

nélküli kalap szintén sok változáson ment át, mielőtt a különböző formák és stílusok után 1901-ben elfogadták a Stetson-kalapot.

A mountie-eknek először az 1895-ös yukoni aranyláz miatt kellett a messzi északra menniük. 1898-ra tizenkét tiszt és kettőszázötvennégy őrmester, illetve közrendőr szolgált Yukonban. Addigra a Lovasrendőrség már egy újfajta közlekedési eszközt használt – a kutya-szánt. A huskyk segítségével több száz négyzetmérföldnyi hófödte területen tudtak járőrözni. Prémvadászok, kereskedők útvonalait és távoli indián falvakat vontak ellenőrzésük alá.

Bár igyekszem nem *túl* szentimentálisan gondolni a mountie-kra és a kanadai nyugat fejlődésében betöltött szerepükre, számomra ők Kanada élő szimbólumai. A Lacombe környékén élőknek üzenném, hogy Spruceville, Blackfalds, Brookfield, Turville és Iowalta; Woody Nook, Jones Valley, Canyon és Eclipse; Eureka, Spring Valley, Arbor Dale és Blindman; Central, West Branch, Birch Lake és Lincoln; Milton, Mt. Grove, Sunny Crest és Morningside; Gull Lake, Lakeside és Fairview nevei között egyetlen Pine Springset sem fog-nak találni. Ugyanígy nem találhatóak egyetlen történelmi figurát sem, aki hasonlítana Pearlie papájára Lacombe városában. A történet minden egyes szereplője kitalált személy, és bármiféle hasonlóságuk élő vagy holt személyekkel pusztán a véletlen műve.

Kiemelném még azt is, hogy miután Hoadley környékén nőttem fel és Harmonien kis, egytermes iskolájában töltöttem kisiskolás éveimet, nagy szeretettel gondolok és sok szép emléket őrzök az albertai vidéki közösségi életről.

EGY

Elizabeth

Hatalmas meglepetésként ért. Ó, nem maga a levél. Már mindannyian hozzászoktunk Jonathan bátyám leveleinek érkezéséhez. Bizonyos rendszerességgel kaptuk őket, és mindig kisebbfajta felbolydulást okoztak a házban. Nem, nem a levél, sokkal inkább a tartalma volt az, ami teljesen váratlanul ért. És Mama reakciója még annál is meghökkentőbb volt.

1910. április 12-e ugyanúgy kezdődött, mint akármelyik másik nap. Korán keltem, kis időt csendes imádkozással töltöttem a szobámban, felöltöztem, a családdal együtt megreggeliztem és nyolckor útnak indultam, hogy megtegyem a tizenegy háztömbnyi távolságot az iskoláig, ahol tanítottam. Mindig korán beértem, hogy bőven maradjon időm elvégezni a reggeli előkészületeket, mielőtt a diákok megérkeznek. Általában én jelentem meg elsőként a tanárok közül, de igazán élveztem a kora reggeli csendet a máskülönben zajos épületben.

Ahogy azon a csodálatos tavaszi reggelen az utcán sétáltam, a világ különösen gyönyörűnek és elevennek látszott. A virágillattal teli

levegő és a madarak éneke valamiért arra ösztönzött, hogy kivételes önvizsgálatot tartsak.

És hogy vagyunk ezen a csodálatos tavaszi reggelen?, kérdeztem magamtól.

Egész jól, köszönöm, válaszoltam csendesen és szinte rögtön el is pirultam, ahogy gyorsan körbepillantottam, hátha valaki képes olvasni a gondolataimban. Nem vallott rám, hogy magamban beszélek – még ha csak gondolatban is –, főleg, amikor ezen a juharfákkal szegélyezett úton mentem végig. De jelenleg rajtam kívül senki más nem sétált a járdán, így folytattam a magánpárbeszédet.

Igazán? És mégis mi az, ami ilyen varázslatossá teszi ezt a napot – és ilyen könnyeddé a lépteidet?

A reggel; maga az élet; a levegő illata.

*Ez mind szép – de te végül is mindig olyan voltál, aki örömét leli az élet szépségeiben. Bizonyára bárhol boldog és elégedett lennél ke-
rek e világon.*

Nem – nem igazán. Nem hiszem.

A beszélgetésben és az érzelmeimben beállt hirtelen változás meglepett. Egy különös, ismeretlen érzés kezdett motoszkálni bennem. Egyfajta nyugtalanság, arra várva, hogy elnyerje teljes figyelmemet. Megpróbáltam visszaszorítani lényem távoli zugaiba, de mégis sikerült a felszínre törnie.

Mindig ezt csinálod!, jelentette ki hevesen. *Ha megpróbálok érvényesülni, mindig elnyomsz, visszaszorítasz. Miért félsz tőlem ennyire?*

Félek?

Igen, félsz.

*Én nem félek. Csak úgy hiszem – arra tanítottak –, hogy elégedet-
nek kell lennünk azzal, amink van, főleg ha valakinek olyan sok jutott,
mint nekem. Szégyen – nem is, bűn! – elégedetlenség lenni, miközben*

azokat a jó dolgokat élvezzük, amikkel az élet – és a Papa – megáldott minket.

Igen, valóban bűn lenne megfélekezni az élet áldásairól. Ilyet sosem kívánnék tőled. De talán, csak talán, megnyugtatón a lelkedet, ha egyszer s mindenkorra megvizsgálnád, hogy mi okozza azt a kis szív-szorongató vágyódást, ami olykor elfog.

Ez már igazi kihívás volt; és bár még mindig féltem és talán nem kicsit bűnösnek is éreztem magam, úgy döntöttem, jobb, ha alaposabban szemügyre veszem ezt a nyugtalanságot, hátha így megfékezhetem ezt a hangot.

1891. június 3-án láttam meg a napvilágot Elizabeth Marie Thatcher néven, Ephraim és Elizabeth Thatcher harmadik gyermekeként. Apám torontói kereskedő volt és egész jól keresett magára és a családjára. Valójában a felsőbb osztályokhoz tartoztunk és én hozzászoktam mindahhoz az anyagi előnyhöz, ami ezzel járt. Anyámnak ez volt a második házassága. Először egy, a király seregében szolgáló kapitányhoz ment hozzá. Ebből a kapcsolatból egy fiú született: a féltestvérem, Jonathan. A Mama első férjét akkor ölték meg, amikor Jonathan nem volt több háromévesnél; anyám ezért visszatért az édesapja házába, és magával vitte a kisfiát is.

Apám egy karácsonyi vacsorán találkozott anyámmal, amit közös barátaik rendeztek. A Mama épp akkor hagyott fel hivatalosan is a gyásszal, de nem volt neki könnyű a gyászruhájával együtt minden bánatát becsomagolnia és félretennie. Gyakran elgondolkodtam, hogy vajon mi ragadta meg leginkább apámat, a fiatal özvegy szépsége vagy az a nyilvánvaló tény, hogy szüksége volt valakire, aki szereti és gondoskodik róla. Akárhogy is, apám udvarolni kezdett neki és végül elnyerte a kezét, majd a rákövetkező novemberben összeházasodtak.

Egy évvel később megszületett a nővérem, Margaret. Őt két évvel később Ruthie követte. Mama elveszített egy kisfiút Ruthie és az én születésem között, amitől szinte megszakadt a szíve. Úgy hiszem, csalódott volt, amiért nem fiú lettem, de valamiért mégis engem választott, hogy továbbvigyem a nevét. Julie két évvel utánam érkezett. Majd két és fél évvel később a Mama – legnagyobb örömére – újabb fiút szült, a kisöcsénket, Matthew-t. Nem hibáztathattam a Mamát azért, hogy elkényezteti Matthew-t, mivel tudom, hogy ebből mindannyian kivettük a részünket. Mióta megszületett, mind körülötte nyüzsgtünk és lestük minden kívánságát.

Az otthonunkból semmi sem hiányzott. Papa mindent előteremtett, Mama pedig mindent megtett, hogy megbizonyosodjon róla, a lányai igazi hölgyekké érnek. A szüleink közösen vállalták a lelki neveltetésünkkel járó felelősséget, és – bizonyos keretek között – támogatták, hogy önmagunk legyünk.

Margaret igazi családanya volt. Tizennyolc évesen ment férjhez és tökéletesen elégedett volt, hogy életét egy boldog otthon kialakításának, ügyvéd férjének és kis családjuknak szentelheti. Ruth volt a család zenésze és apáék segítették, hogy tehetségét az elérhető legjobb zongoratanárok keze alatt tudja kibontakoztatni. Amikor New Yorkban találkozott egy fiatal és ígéretes hegedűssel és úgy határozott, hogy őt fogja kíséрни ahelyett, hogy szólista lenne, a szüleim áldásukat adták rá.

Én inkább gyakorlatias voltam, az a valaki, akire bármikor lehetett számítani. A Mama mindig engem hívott, ha valami fennakadás vagy probléma akadt, amikor a Papa nem volt otthon és ilyenkor az én, ahogy ő nevezte, „megfontoltságomra” és „gyors észjárásomra” hagyatkozott. Már fiatalon is felismertem, hogy sokszor rám támaszkodik.

Gondolom, a gyakorlatiasságom volt az, ami felkészített az önállóságra és ezt észben tartva jelentkeztem tanárnak. Tudtam, hogy a Mama szerint egy bájos, elbűvölő hölgynek – amilyenek engem is nevelt – nincs szüksége karrierre, végül is egy kívánatos frigy csinos fejem egyetlen jól irányzott biccentésén múltott. De anyám nem szólt semmit, és még támogatót is céljaim elérésében.

Imádtam a gyerekeket, a tanterembe magabiztosan és örömmel léptem be. Mérhetetlenül élveztem a harmadikosaim társaságát.

Julie volt a mi könnyelmű testvérünk, aki mindig a kalandokat kereste és végtelenül romantikus volt. Szívből szerettem, de gyakran kétségbe ejtett a bohósága. Kecses volt és csinos, így nem okozott neki gondot, hogy magára vonja a férfiak figyelmét; de ez valahogy sosem volt elég neki. Mindennap imádkoztam érte.

Matthew! Valószínűleg én voltam az egyetlen a családban, aki viszonylag gyakran aggódott Matthew-ért. Láttam, mit tettünk vele a túlzott dajkálásunkkal és féltem, hogy túl messzire mentünk. Most már kamaszként nem érdekelt meg, hogy felelőtlen családuknak túlzott figyelve miatt szenvedjen. Ő és én sok időt töltöttünk kettesben, amikor is megpróbáltam neki elmagyarázni a felnőtt élet kötelezettségeit.

Eleinte úgy éreztem, hogy az én egyszerű közeledésem nem hatott a lelkére, de aztán észrevettem, hogy felfogja szavaim értelmét. Kevesebbet követelőzött és a megfelelő módon kezdett érvényesülni, önállósodni. Élt bennem a remény, hogy mégsem rontottuk el teljesen. Egy erős egyéniség jeleit mutatta, ami a mások iránti szeretetben és törődésben nyilvánult meg. Úgy tűnt, a mi Mattünk mégis csak magára talál.

Reggeli ábrándozásomat egy vörösbecgy különösen szép éneke szakította félbe. Olyan boldognak tűnt, ahogy magasan a fejem fölött

ült egy ágon, és a szívem egy pillanatra elszakadt a családomtól, hogy csatlakozzon hozzá a dalolásban.

Nos, gondoltam, amikor a dalunk véget ért, a nyugtalanság nem abból ered, hogy nem értékelem a javakat, amiket Istentől kaptam és nem is onnan, hogy nem szeretem a családomat. Büntudatom egy része elpárolgott. Sokkal jobban éreztem magam, hogy ezeket a tényeket őszintén tisztáztam.

Akkor... , mentem tovább. Miért vagyok nyugtalan? Mi a baj velem?

Semmi baj nincs veled, felelte a belső hang. Mint mondtad, nem vagy hálátlan, sem érzéketlen. De az igaz, hogy nyugtalan vagy. Ettől még nem vagy kevesebb. Csak itt az ideje továbblépni, ennyi az egész.

Továbblépni? Annyira elhültem, mintha a válasz egy idegentől érkezett volna.

Persze. Szerinted mi hozza vissza a vörösbegyét minden tavasszal? Nem arról van szó, hogy ott már ne lenne meg a fészke vagy a táplálékforrása. Csak tudja, hogy ideje továbballni.

Továbballni, de MERRE? Hogyan?

Tudni fogod, ha eljön az ideje.

De nem vagyok biztos benne, hogy ez...

Csitt!

Eddig még fel sem merült bennem a „továbblépés” lehetősége. Nagyon is ragaszkodtam az otthonomhoz. Még a házasság gondolata sem foglalkoztatott különösképpen. Persze gondoltam, hogy valahol, valamikor lesz majd valaki, de az egyáltalán nem állt szándékomban, hogy a keresésére induljak és azoktól a férfiaktól sem voltam elájulva, akik hozzám jártak. Ilyenkor többször is kimentettem magam és vidáman irányítottam őket Julie-hoz. Ennek a rendszernek ő is örült; de ami a fiatal emberek érzéseit illeti, szégyenkezve meg kell vallanom, nem igazán érdekelték.

És most a „továblépést” fontolgattam?

A mélyen érzett nyugtalanságom új érzésbe csapott át – félelembe. Gyakorlatias ember lévén, és mivel tudtam, hogy abban a pillanatban képtelen lettem volna megbirkózni ezekkel az új szemléletekkel, félresöpörtem őket, beléptem az iskola csendes téglalapúletébe, majd a harmadikos osztálytermembe és minden erőmmel az első órára tervezett helyesírási feladatra koncentráltam. Robert Ackley-nek még mindig nehézségei voltak. Mindent megpróbáltam, amit csak tudtam, hogy segítsék neki. Mivel próbálkozzak legközelebb?

A napot olyan komolysággal és céltudatossággal dolgoztam végig, ami még számomra is ismeretlen volt. Azelőtt még soha nem fektettem ennyi energiát az óráimba, hogy minél érdekesebbé és érthetőbbé tegyem őket. A nap végére kimerültem, ezért úgy döntöttem, hogy letörlöm a táblát és hazamegyek. Általában még körülbelül egy órát a másnapi feladatokra készülve töltöttem, de most úgy éreztem, ez nem menne. Sietve kiporoltam a törlőt, a táskámba mélyesztettem pár tankönyvet, gondosan bezártam magam mögött a terem ajtaját és elhagytam a háromemeletes épületet.

A séta hazáig egy kicsit felfrissített; még azt a vörösbegyet is láttam, akivel aznap reggel duettet énekeltünk! Ismét önmagam voltam, amikor felmentem a bejárati lépcsőn és beléptem a házba. Mama a kis télikertben volt, és épp kitöltötte a teát, amit Martha, a szolgálónk hozott be. Nem tűnt meglepettnek, hogy ilyen korán itthon lát.

– Tedd le a kalapodat és ülj le mellém! – szólt. A hangjából izgatottság érződött ki.

Letettem a könnyű sálamat és kalapomat az előszobai asztalra és leültem Mamával szemben. Éreztem, hogy jól fog esni egy erős, forró tea.

– Levelet kaptam Jonathantól – jelentette be Mama, ahogy át-nyújtotta a csészét.

Feltételeztem, hogy izgatottsága Jonathan levelének vagy a benne szereplő híreknek volt köszönhető.

Jonathan még mindig különleges volt a Mama számára. Mivel ő volt az elsőszülöttje és az egyetlen gyermeke az első házasságából, sok szempontból ő lett az első szerelme is. Julie egy alkalommal megemlítette, hogy Mama jobban szereti Jonathant, mint minket, többieket. Próbáltam meggyőzni Julie-t, hogy Mama nem szereti őt *jobban* – csak másként.

Gyakran belegondoltam, hogy milyen nehéz lehetett neki elengedni Jonathant, aki még csak tizenkilenc éves volt, amikor úgy döntött, hogy nyugatra megy. Én akkoriban még csupán négyéves voltam és túl kicsi ahhoz, hogy ezt megértsem, de miután elment, észrevettem, hogy megváltozott az otthonunk és a Mama is, bár ő igyekezett, hogy ez ránk, többiekre ne legyen hatással. Három hónappal az után, hogy Jonathan elment, a kis Matthew megszületett és Mama élete új értelmet nyert. De még Matt sem tudta átvenni a szívében Jonathan helyét.

És most a Mama itt ült velem szemben, nyugodtan szolgálva fel a teát, bár én tudtam, hogy a nyugalom most nagyon is távol állt tőle. Bármit is írt Jonathan a levelében, éreztem, hogy Mama inkább izgatott, mintsem aggódik miatta, így a nyugtalansága nem ijesztett meg.

– Hogy van? – kérdeztem úgy döntve, hogy hagyom a Mamát, hadd válassza meg ő a megfelelő időt és a szavakat, amelyek felfedik izgatottsága okát.

– Ó, jól. Mindenki jól van. Mary is jól érzi magát. Nemsokára eljön az ideje. Jonathan fűrészüzlete egyre növekszik. Múlt hónapban újabb alkalmazottat kellett felvennie.

Ez mind jól hangzott. Boldoggá tettek a bátyám sikerei, bár alig emlékeztem rá. Most mégis úgy éreztem, hogy a Mama jelenlegi hangulata nem az előbb oly sietve elsorolt tényekből ered. Elmotyogtam egy udvarias választ arról, hogy mennyire örülök Jonathan szerencséjének, majd belekortyoltam a teámba. Azt kívántam, bárcsak a Mama a lényegre térne.

Mama még csak fel sem emelte a csészéjét; ehelyett ruhájának dekoltázsához nyúlt és elővette Jonathan legújabb levelét. Már megszoktuk, hogy ezt csinálja. Mindig, amikor levél jött Jonathantól, párszor átolvasta, majd a ruhája kivágásába tűrte. Napokig cipelte magával, és amikor csak ideje volt rá, elővette és újraolvasta.

Most óvatosan kihajtogatta a levelet. De ahelyett, hogy átadta volna nekem, mint ahogy általában szokta, sietve elkezdte felolvasni. Jonathan jókívánságain gyorsan túljutott, mintha már alig várná, hogy a legfőbb üzenethez érjen. Miközben a teámat ittam, hallottam, ahogy egyre nő az izgatottság a hangjában. Hirtelen lelassított és tudtam, hogy azt akarja, minden egyes szót jól halljak és megértsek.

– „Itt nyugaton végtelen a lehetőségek sora. Számptalan férfit ismerek, akik üres zsebbel érkeztek és mára már nagy házuk és virágzó üzletük van. Csupán elhatározás és kitartás kérdése az egész, meg persze az sem árt, ha az ember ért a lovakhoz.”

A Mama csak nem azt fontolgatja, hogy ráveszi a Papát, menjünk nyugatra? – volt az első, ostoba gondolatom. A Mama folytatta.

– „Az utóbbi időben sokat gondolok a családomra. Olyan jó lenne, ha az enyéim közül valaki itt lenne! Mindannyian annyira hiányoztok. Főleg te, Anyám, de ezt úgyis tudod.

Sokan úgy gondolnak a nyugatra, mint a férfiak vidékére, és ez igaz is; de sok lehetőség akad itt nők számára is. És hozzátenném, hogy mi, nyugatiak kezdünk rájönni, hogy ha meg akarunk erősödni,

szükségünk van finom, fiatal hölgyekre, hogy otthont teremtsenek a férfiaknak és biztosítsák a jövőnket jelentő családokat.”

Bizonyára enyhe grimaszt vágtam, miközben azt gondoltam, *mi-soda rideg, számító megfogalmazása a házasságnak!* De a Mama megszokás nélkül tovább olvasott – egy pár szóról lemaradtam.

– „...így tehát Elizabeth-re gondoltam.”

Zavaros gondolatok kavarogtak a fejemben. *Elizabeth? Én? MIT csináljak? Csak nem azt javasolja, hogy menjek és jó üzlet reményében vadászak le valami nyugati boltost vagy egy isten háta mögötti lótenyésztőt férjnek? Én aztán nem! Soha! Soha!* Úgy éreztem, inkább meghalnék.

A vér kifutott az arcomból, ahogy lassan felemelkedtem a székből.

– Soha – suttogtam magam elé. De Mama nem figyelt alig hallható elszörnyedésemre és folytatta.

– „Nagy szükség van itt tanárookra. Sok vidéki asszonynak még mindig magának kell tanítania a gyermekeit. De ezeknek az anyáknak kevés idejük van és híján vannak minden képesítésnek. Ezen szeretnénk változtatni. Azt szeretnénk, ha a következő nemzedék iskolázott lenne, mert a jövőben, úgy reméljük, a környék vezetőit saját magunk közül tudjuk majd kiválasztani.

Azt írtad, hogy Elizabeth jó tanár és értelmes, fiatal nő, és biztos vagyok benne, hogy ez így is van. Ma beszéltem egy főtanfelügyelővel, akit ismerek. Nincs elég tanára, és akik neki dolgoznak, azok sem mind megfelelőek. Azt mondta, ha Elizabeth kész nyugatra jönni, örömmel adna neki állást és – ahogy már említettem – olyan jó lenne, ha a családomból valaki itt lenne.”

Kábultan figyeltem, ahogy a Mama szeme lejjebb siklik a papíron, de most már magában olvasott. Úgy tűnt, egy időre megfeledkezett

rólam, és a gondolatai szeretett Jonathan fia körül jártak valahol nyugaton.

Hálás voltam ezért a pár másodpercért, így össze tudtam szedni a gondolataimat, mielőtt megint rám nézett volna. Jonathan tényleg azt akarta, hogy menjek nyugatra. Miért? Mielőtt a tanári állást megemlítette volna, azt írta, szükségük van fiatal hölgyekre, hogy „biztosítsák a jövőjüket jelentő családokat”. Nos, ebben semmiképp nem áll szándékomban segíteni. Kizárt!

Reméltem, hogy Mama nem lesz túl szigorú Jonathannal, amikor válaszol a levélre. Tudom, hogy a bátyám nem akart rosszat, de tudnia kellett volna, hogy anyánk soha nem egyezne bele abba, hogy egyik leánya, a tanítást használva álcaként, elinduljon a vadonba férjre vadászni. *Még akkor is, ha Jonathan nem így értette, érveltem, és csak egyszerűen új tanárokat keres, van egy tökéletes tanári állásom itt, ahol most vagyok.*

Mama befejezte Jonathan viszonylag hosszú levelének olvasását, és ismét a dekoltázsába csúsztotta azt. A teája kihűlt, de oda sem figyelve a csészéjéért nyúlt és a távolba révedő tekintettel belekortyolt. Már épp meg akartam szólalni, hogy „Mama, ne hagyd, hogy felbosszanton! Jonathan nem akart rosszat és nem kell félned. Eszem ágában sincs ezen komolyan elgondolkozni...”, amikor tekintetét a csészéről egyenesen rám emelte. Pár, Jonathanra vonatkozó feddő szóra számítottam, de ehelyett csak ennyit mondott:

– Nos? – Rám mosolygott, és hangjából nem volt nehéz kihallani lelkesedését.

Zavarodottan rezzentem össze.

– Nos? – kérdeztem vissza azon töprengve, hogy ez vajon mit jelentett. Nem értettem Mama kissé szokatlan reakcióját Jonathan abszurd javaslatára. *Tényleg azt hiszi, hogy fontolóra veszem a dolgot?*

HOGY teheti? Látnia kell, hogy ez mennyire... És ekkor eszembe jutott valami. Én lennék a Mama szeretettel átnyújtott ajándéka Jonathannak, „egy darabka a családból”, akit elküldhet neki a megszűnt nyugatra. Az, hogy odautazok hozzá, valamiféle megnyugvást jelentett a számára.

Szerettem a Mamát. Jó anya volt. Sosem akartam volna megbánani. Nem merem nyíltan kimondani, hogy az egész ötlet képtelenség és hogy Jonathan bolond, hogy egyáltalán előhozakodott vele. Így, hogy a Mama ott ült előttem, és a „nos” még mindig ott lebegett a tekintetében, nem mondhattam nemet. De mondhattam igent? Azt már nem! Ám egy talánt mondhattam, amíg lesz időm végiggondolni ezt az egészet, helyretenni a dolgokat és kitalálni valamit, amivel visszautasíthatnám anélkül, hogy ezzel megbántanám az anyámat.

– Nos... ez... ez ám a meglepetés! Én... én még soha nem gondoltam arra, hogy itt hagyjam... hogy elmenjek...

A megfelelő szavakat kerestem, de egyet sem találtam, ami enyhítené a Mama szemében megjelenő aggodalmat. Összeszedtem zavaros gondolataimat és sietve hozzátettem:

– Érdekes... nagyon érdekesen... hangzik. – Ezt megpróbáltam valamiféle lelkesedéssel mondani, de nem ment könnyen, mivel alig tudtam kipréselni a szavakat elszorult torkomon.

Mama egy kicsit megnyugodott, és a szemei megint felragyogtak. Beletelt egy pillanatba, míg rájöttem, hogy tekintete az el nem hullajtott könnyektől csillog. Most még jobban megrémültem. *Nem* okozhattam neki csalódást – legalábbis nem most. Igyekeztem lenyelni a torkomban lévő gombócot és mosolyt erőltetni az arcomra, miközben letettem a törékeny porceláncsészét.

– Ez... nos... én... én még átgondolom és majd... nos, majd meglátjuk...

Mama előrenyúlt és megfogta a kezemet. A könnyecseppek kigördültek a szeméből, benedvesítették a szempilláit és az arcára potyogtak.

– Beth – mondta –, nincs senki más, akit szívesebben küldenék Jonathanhoz, mint téged.

Ez meghatott, de meg is ijesztett. Megint nyeltem egy nagyot, megkísérelve egy újabb mosolyt, majd felálltam a székeimből. Miután gyors csókot nyomtam a Mama homlokára, kimentettem magam. Egyedül kellett maradnom, hogy gondolkozni tudjak. Az egész világ forgott velem és úgy éreztem, hogyha nem rendezem a gondolataimat, akkor kicsúszik a lábam alól a talaj.

A Mama kedvéért hajlandó voltam *fontolóra venni*, hogy én legyek Jonathan szeretetsomagja otthonról. Igen, még azon is hajlandó voltam elgondolkozni, hogy nyugaton tanítsak. De hogy hozzámenjek valami faragatlan, ápolatlan, a vadon szélén élő emberhez, *ennél a pontnál* egy határozott, vastag vonalat húztam. Soha!

Aznap este Papa halkán bekopogott a szobámba. Megpróbáltam az ágyamban olvasni, egy különleges időtöltés, amit általában élveztem, de Jane Austen fiatal hősnői ezúttal nem tudtak meghatni.

Papa az ablakhoz lépett, ahol megállt és a csendes várost figyelte. Az utcai lámpák halványan pislákoltak az egyre sűrűsödő sötétségben. Vártam, hogy megszólaljon, de amikor semmit sem mondott, félretettem a könyvet, felültem és halkán megkérdeztem:

– Beszéltél a Mamával?

Megköszöri a torkát, és elfordult az ablaktól. Még mindig nem mondott semmit – csak bólintott.

– És mit gondolsz? – kérdeztem, titkon abban reménykedve, hogy kijelenti, az egész ötlet felháborító és lehetetlen. De nem ezt tette.

– Nos... – mondta, és odahúzott egy széket az ágyam mellé. – Először kissé váratlanul ért. De miután egy ideig eltöprengtem a dolgon, megértettem, hogy anyád miért olyan izgatott miatta. Gondolom, ez igazi kaland lenne neked, Elizabeth, és még csak nem is lenne olyan veszélyes.

– Akkor úgy gondolod, hogy...

– Át kéne gondolnod? Igen, gondold át! Hogy menned kéne? Nem feltétlenül. Ezt csak te tudod eldönteni. Tudod, hogy mi itt szeretünk és ragaszkodunk hozzád, de ha ehhez van kedved... ehhez az újfajta élményhez, mi nem tartunk vissza.

– Nem tudom, Papa. Ez annyira... annyira új. Nem tudom, mit gondoljak róla.

– Elizabeth, bízunk benne, hogy olyan döntést fogsz hozni, ami *számodra* a legmegfelelőbb. Édesanyád és én megegyeztünk, hogy támogatunk. Akármi legyen is a döntésed, azt szeretnénk, ha az alapján hoznád meg, ami *neked* a legjobb. Édesanyád, bármennyire is szeretné, ha elmennél Jonathanhoz, nem akarja, hogy kényszerítve érezd magad, ha te nem ezt akarod. Megkért, hogy ezt mondjam el neked, Elizabeth. Attól fél, hogy a hűséged és a vágy, hogy örömet szerezz neki, arra ösztönöz, hogy az ő kedve szerint cselekedj. Ez nem elég ok egy sorsfordító döntés meghozatalához, Elizabeth.

– Jaj, Papa! Most olyan ideges vagyok. Soha nem is álmodtam róla, hogy...

– Csak lassan, kedvesem. Egy ilyen döntéshez alapos megfontolásra és sok imára van szükség. Édesanyád és én melletted állunk.

– Köszönöm, Papa.

Homlokon csókolt és megszorította a kezemet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akárhogy döntesz is... – suttogta, majd kiment a szobából.

Nem vettem újra a kezembe a Jane Austen-könyvet. Tudtam, hogy most úgysem tudnék a szavakra koncentrálni. Így meghúztam a láncot, hogy lekapcsoljam a lámpát, és felráztam a párnámat egy remélhetőleg alvást segítő formába. A takarót magam köré tűrve elhelyezkedtem az ágyban. Nem segített. Sok időbe telt, mire végre el tudtam aludni.